

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 143/2021
18.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца Агенција за вештачење и консалтинг АА ПР из ..., чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ..., против туженог Република Србија, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, кога заступа Државно правобранилаштво РС, ради исплате, одлучујући о сукобу надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, на седници већа одржаној 18.03.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За поступање у овој правној ствари стварно је надлежан Први основни суд у Београду.

О б р а з л о ж е њ е

Први основни суд у Београду се решењем П 11725/19 од 03.06.2019. године огласио стварно ненадлежним за поступање у овој парници, па је наложио да се спис предмета по правноснажности уступи Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. Жалба тужиоца изјављена против овог решења је одбијена.

Привредни суд у Београду није прихватио стварну надлежност, већ је списе предмета уз допис П 969/21 од 05.03.2021. године доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући негативни сукоб стварне надлежности на основу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Први основни суд у Београду.

Према одредби члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08), привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Законом о судским вештацима („Службени гласник РС“ бр. 44/10) је прописано да се пословима вештачења у смислу тог закона сматрају стручне активности чијим се обављањем уз коришћење научних, техничких и других достигнућа пружају суду или другом органу који води поступак потребна стручна знања која се користе приликом утврђивања, оцене или разјашњавања правно релевантних чињеница (члан 2. став 2.). Вештачење обављају обављају физичка и правна лица која испуњавају услове

предвиђене овим законом, државни органи у оквиру којих се може обавити вештачење, као и научне и стручне установе (члан 3.). Вештака именује и разрешава министар надлежан за послове правосуђа, који одлучује и о упису и брисању правних лица у регистар правних лица за обављање послова вештачења (члан 4.). Вештак има право на накнаду трошкова и право на награду за рад (члан 5.). Физичко лице може обављати вештачење само ако је уписано у регистар вештака (члан 8.).

Према члану 2. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ бр. 36/11) привредно друштво је правно лице које обавља делатност у циљу стицања добити.

У конкретном случају, тужилац је у својству физичког лица (предузетника) обавио економско-финансијско вештачење по решењу Основног суда у Крагујевцу у предмету П 3125/16. Тужбом у овом предмету потражује накнаду и награду за спроведено вештачење у износу од 7.000,00 динара, са законском затезном каматом. Према образложењу тужбе, овај износ је предујмљен у депозит суда од стране парничне странке која је предложила вештачење у означеном предмету, али тај износ није исплаћен тужиоцу.

Полазећи од напред наведених норми материјалног права, те чињеничног основа у овом предмету, произлази да нема места за заснивање надлежности привредног суда.

Наведено са разлога што је према члану 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за заснивање надлежности привредног суда у спору између предузетника, као привредног субјекта и правног лица неопходно постојање објективног услова – да спор произлази из обављања делатности привредних субјеката. Тужилац је предузетник и у смислу наведеног закона привредни субјект, а тужени је правно лице. Међутим, њихов спор није произашао из привредне делатности тужиоца, већ из делатности због које је исти уписан у надлежни регистар вештака, а која је ближе уређена Законом о судским вештацима. Стручне активности вештака прописане чланом 2. став 2. тог закона не могу се сматрати привредном делатношћу, већ су усмерене на пружање стручних знања за потребе судова и других државних органа приликом разјашњења спорних чињеница.

Следи да је за суђење у овом предмету надлежан основни суд у смислу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова и то Први основни суд у Београду, сходно седишту туженог.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић